

Pastiersky list rožňavského biskupa Mons. Stanislava Stoláríka na Slávnosť Zoslania Ducha Svätého 28. mája 2023

Milovaní bratia a sestry!

To, čo sa udialo v Jeruzaleme na Turíce, ako sme to počuli v Božom slove, bolo pre zidených niečo nepredstaviteľné. Ustráchaní apoštoli nabrali odvahu a zanechali svoje úkryty a ich slovám, ktorými prítomným ohlasovali smrť a zmŕtvychvstanie Ježiša Krista porozumeli všetci bez ohľadu na rodný jazyk. To hlavné však bolo, že nikto, koho sa dotkol Duch Svätý, ho neodmietol, ale sa otvoril jeho pôsobeniu. Práve ochotu neustáleho otvárania sa Duchu Svätému a spolupráce s ním, chceme vyzdvihnúť v tomto pastierskom liste.

Pri Ježišovom krste v Jordáne zostupoval Duch Svätý na Ježiša v podobe holubice (porov. Mt 3,16). Už v krste prijímajú pokrstení množstvo darov Ducha Svätého. Keď sv. Pavol prišiel do Efezu a našiel tam pokrstených Jánovým krstom, pokrstil ich Ježišovým krstom a pobirmoval. Veriaci začali rozprávať rozličnými jazykmi a prorokovať (porov. Sk 19,1-6). Samotní apoštoli konali obdivuhodné veci práve mocou Ducha Svätého, lebo dary Ducha sú rozličné (porov. 1 Kor 12,1-13) a veľmi mocné. Preto sv. Pavol aj varoval: „Nezarmucujte Svätého Božieho Ducha“ (Ef 4,30), a „Ducha neuhášajte...“ (1 Sol 5,19), čím vyzýval na spoluprácu veriacich s Duchom Svätým. Lebo ovocím Ducha je, ako to krásne napísal: „láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, zdržanlivosť“ (Gal 5,22). Tu nikto nebude namietat', že tieto dary vplývajú pozitívne na medzil'udské vzťahy. Ak sme v sebe „uhasili“ ochotu spolupracovať s Duchom Svätým, dôsledkom budú podľa sv. Pavla „skutky tela“: „smilstvo, nečistota, chlipnosť, modloslužba, čary, nepriateľstvá, sváry, žiarlivosť, hnevy, zvady, rozbroje, rozkoly, závisť, opilstvo, hýrenie a im podobné“ (Gal 5,19-21). Tu verím, tiež nikto nenamieta, koľko zla spôsobujú tieto skutky.

Hovoriť o dôsledkoch života s Duchom Svätým a bez Ducha Svätého sa dá iba v sile viery. Táto téma i jazyk sú už aj pre pokrstených a pobirmovaných veľakrát nezrozumiteľné. Častou reakciou býva odpoveď, že „cirkevnej reči“ už dnešný človek nerozumie. Môže to byť pravda, avšak, tí, ktorí to potrebujú alebo majú záujem rozumieť, tak si to našťudujú. Ak je neznáma „cirkevná reč“ pokrsteným a pobirmovaným, nemali by byť aj sami viac iniciatívni, aby jej porozumeli? Koľko ľudí sa napr. snaží naučiť cudziu reč pre výhody tohto sveta.

Ďalšou ťažkosťou môže byť pokračujúci zápas s duchom sveta, ktorý chce a chce presvedčiť človeka, že „on sám je tvorcom – stvoriteľom svojho života, a nie nejaký Boh“ a Cirkev nech sa do toho nepletie. Možnosti vedy len posilňujú „stvoriteľskú pozíciu“ človeka, ktorý rozhoduje, či sa niekto narodí alebo nie; či človek dôstojne dožije svoj život alebo sa urýchli jeho odchod z tohto sveta; či prijme pohlavie, v ktorom sa narodil alebo ho zmení...; a ktovie čo všetko nás ešte možno v blízkej budúcnosti čaká. Človek už nie je len pokúšaný žiť tak „akoby Boha nebolo“ (sv. Ján Pavol II.), ale už aj tak žije. Ak by Boh aj mal byť prítomný v našom živote, tak len vtedy, keď mu to výslovne dovolíme.

Žiť úprimne život viery v dnešnom svete sa zdá byť nereálne? Náročné isto, ale nie nereálne, zvlášť ak svoje rozhodovania podriadiť pohľadu na večnosť, v ktorej sa odmena nezíska automaticky. Boh raz zhodnotí život každého z nás možno inak, ako sme ho hodnotili my. Keby niekto s tým aj nepočítal, ani toho záverečný a večný súd neminie. Ponúknem športové prirovnanie, ktoré pochopia najmä športoví fanúšikovia. V mnohých krajinách sa v niektorých športoch zaviedla podľa vzoru NHL takzvaná „Sieň slávy“, do ktorej sa slávnostne uvedú zaslúžilí hokejisti. Nedostane sa tam každý, ktorý sa vedel korčuľovať a držať hokejku, ale len tí najlepší. Pre nás je večnou „sieňou slávy“ nebo, do ktorého sa tiež automaticky nedostane každý pokrstený a pobirmovaný. Ale „výber“ nie je už taký vyhranený, ako pre športovcov. V nebi nie sú len tí, ktorých poznáme ako svätcov. V nebi je každý, kto trpezlivo niesol svoj životný kríž a nasledoval Ježiša Krista. Je tam každý, kto vyznával

svoju vieru v prostredí, v ktorom žil. Je tam veľmi veľa takých, ktorí v živote spáchali veľa hriechov, ale ich oľutovali, vyznali v spovedi a konali pokánie.

Zamysleli ste sa však niekedy, že aj od každého jedného z nás môže závisieť večná blaženosť možno aj veľkého počtu ľudí? Uverili sme, že aj nás si vyvolil Pán za spolupracovníka na obnove a záchrane tohto sveta? Rád vám odporúčam pozorne si prečítať biblický príbeh o Jonášovi (Kniha Jonáš). Nečítajte ho ako rozprávku, lebo Sväté písmo nie je rozprávka. Čítajte príbeh ako posolstvo, kde hlavnou postavou ste vy. Začnite hodnotiť svoju ochotu spolupracovať na Božom pláne záchrany. Chcete? Ak nie, nepretínajte hneď svoju komunikáciu s Bohom. Nejednen z nás kňazov i biskupov by sme vám dosvedčili, že kdesi na začiatku sme nie všetci rozmýšľali o duchovnom povolání a mnohí sa tomu aj vzpierali. Dnes ani jeden neľutujeme, že sme sa tak rozhodli. Možno nezachránime tak veľký počet ľudí ako Jonáš, ale zapojili sme sa do Božieho plánu, dali Bohu svoje „áno“ a aj pri svojich slabostiach a hriechoch chceme na tejto ceste vytrvať a sme vďační všetkým, ktorí nám v tom akokoľvek pomáhajú.

Každý pokrstený a pobirmovaný tvorí Cirkev a svojím životom robí Cirkvi dobré alebo zlé meno. Športoví fanúšikovia sa vedia za svoj klub pobiť. Každý si teraz odpovedzme: na svoj „klub“, ktorý sa volá Cirkev som hrdý(a) a som rád(a), že som v nej? Viem Cirkev aj pravdivo obrániť alebo sám ju špiním? Alebo, hoci som pokrstený(a) (pobirmovaný(a), tomuto „klubu“ – Cirkvi nefandím a nechcem mať s ňou nič spoločné? Chcem, aby môj postoj voči Cirkvi bol pozitívny? Čo som ochotný(a) pre to urobiť? Je potešiteľné, keď si birmovanci uvedomia, že sú viac včlenení do farského spoločenstva aj svojou službou. Napr. počas prípravy sa aktívne zapájali do svätých omší a pobožností (adorácie, modlitba svätého ruženca, krížová cesta...), zúčastňovali sa stretiek, a tak mali možnosť hlbšieho stretnutia s Bohom. Ale prevzali na seba aj starosť o upratovanie a výzdobu v kostole a v jeho okolí. Mali tiež možnosť spoznať, aké dôležité sú pravidelné finančné príspevky na chod kostola a farnosti. Kiež by im to vydržalo po celý život.

Cirkev je ako rodina. Ak je v nej niečo zlé, tak si členovia rodiny navzájom pomáhajú to prekonať; ak je v rodine niečo dobré, tešia sa všetci. Rodina i Cirkev sú ako mozaika a každý jej člen je jedinečný kamienok. Ak sa kamienok zašpiní alebo vypadne, kazí a narúša sa celý obraz mozaiky. Stačí, aby v rodine hoci len jeden člen dával zlý príklad, už sa to „zosype“ na celú rodinu. A či v rodine Cirkvi je len jeden taký člen, ktorý nežije podľa toho, k čomu sa zaviazal pri krste a birmovke? Existuje však vynikajúci „Reštaurátor“ aj zašpinenej mozaiky. Je to Boh a jeho milosrdenstvo, ktoré ak prijmem v dobrej vôli, znova sa náš „kamienok“ zaskvie na mozaike Cirkvi niekedy až tak silne, že bude žiariť aj za niekoľko chýbajúcich či zašpinených kamienkov. Naporúdzi je vynikajúci pripravok: najprv očisťujúci – svätá spoveď a potom posilňujúci – Eucharistia. Tieto dve sviatosti majú v sebe takú energiu, že keby sme aj „vypadli“ z mozaiky Cirkvi, tieto dve sviatosti nás tam dokážu vrátiť. Ak sme v mozaike Cirkvi dôležitým kamienkom, už z našich úst nevykľzne, že „Cirkev to sú tamtí...“, ale povieme: to sme my a už nám nebude jedno, ako budeme o nej rozprávať my alebo tí okolo nás.

Dovoľme Duchu Svätému, aby nás aj na tieto Turíce, i každý deň, znova naplnil, oživil a posilnil, aby sa cez nás menilo k lepšiemu okolie v ktorom žijeme, a tak aby sme raz všetci spoločne vošli do neba. Žehnám vás v mene ✠ Otca i ✠ Syna i ✠ Ducha Svätého. Amen.

✠ Mons. Stanislav Stolárik
rožňavský biskup